

Отже, наявність оборотних коштів є необхідною умовою для здійснення підприємством господарської діяльності. Вони забезпечують безперервність відтворювальних процесів підприємства, що відбуваються як у сфері виробництва, так і у сфері обігу.

Список використаних джерел

1. Нестеренко В.Ю., Токар І.І. Оборотні кошти підприємства // Економіка підприємства. – М. : Харків, 2012. – 58 с.
2. Оборотні фонди підприємства.
<https://ukrreferat.com/chapters/ekonomika-pidpriemstva/oborotni-fondi-pidpriemstva-referat.html>
3. Рубаха М.В., Цюпа М-М.П. Прикладні аспекти аналізу оборотного капіталу суб'єкта господарювання. // Електронний журнал «Ефективна економіка». – 2017. - №4. – С.2.

Науковий керівник - Олійник Т. Г. - канд. екон. наук, доцент кафедри економіки підприємств

СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО

**Ткаченко Сніжана, здобувач вищої освіти
спеціальність 071 облік і оподаткування**

Миколаївський національний аграрний університет

Соціальне підприємництво в сучасному суспільстві передбачає альтруїстичну манеру ведення бізнесу, зосереджену на громадських вигодах. Дослідники відзначають, що соціальне підприємництво стимулює соціальні зміни, навіть як-що його організаційні форми є невеликими і нежиттєздатними з точки зору економічної доцільності. Цей вплив розглядається соціальним підприємцем як органічний, оскільки успіх соціального підприємства залежить від ряду факторів, пов'язаних з соціальним впливом і не пріоритетних для традиційних підприємств. Тому деякі автори вважають, що різниця між «підприємництвом» і «соціальним підприємництвом» полягає, перш за все, в

цілепок-ладанні: на відміну від класичних підприємців, соціальні підприємці не прагнуть до вилучення максимуму прибутку, а націлені на зміну несправедливих суспільних умов, створення продуктів або послуг, що сприяють соціальним перетворенням.

У сучасному вигляді соціальне підприємництво виникло в 1980-і роки, проте витоки явища, можливо, набагато старше. До числа тих, чия діяльність може служити прообразом соціального підприємництва, дослідники та ентузіасти відносять засновника ордена францисканців Святого Франциска Ассизького (початок XIII століття); Роберта Оуена, засновника кооперативного руху (перша половина XIX століття); Флоренс Найтінгейл, засновницю першого училища для медсестер у Великій Британії, що розробила прогресивні стандарти роботи медсестер і сприяла їх широкому поширенню (1860-і роки); Віноба Бхаве, засновника індійського руху «Земля в дар» (1950-і роки), і багатьох інших. У XIX і XX століттях деякі з найбільш успішних соціальних реформаторів сприяли поширенню інновацій, корисність яких в соціально-культурній, освітній, та сфері охорони здоров'я була оцінена так високо, що вони були впроваджені в національних масштабах за підтримки держави чи бізнесу.

В російській імперії ранні форми соціального підприємництва з'явилися на рубежі XIX—XX століть. Як приклад можна назвати будинок працьовитості, заснований батьком Іоанном Кронштадтський. Тут кожен, хто потребує (від одиноких матерів до бездомних) міг знайти собі роботу, отримати притулок. Ідея будинків працьовитості пізніше розповсюдилася по всій Росії. У 1980-1990-і роки соціальне підприємництво переживало бурхливий розвиток — спочатку як ідея, що привертала все більше число прихильників, потім вже в вигляді концепції зі своєю термінологією і теоретичною базою. Якраз на два останніх десятиліття XX століття припало вибухове зростання некомерційних організацій. Якщо до початку 1980-х їх число в усьому світі не перевищувало 100 000, і переважна безліч становили американські НКО, то до кінця 1990-х їх нараховувалося мільйони, причому саме США стали основним «центром

зростання». В результаті виник новий багатомільярдний сектор економіки — цивільний, або, як його часто називають, третій сектор, поряд з державним і приватним секторами. Згідно з однією з точок зору, поштовхом до його появи стала концепція «нового федералізму», яка подається адміністрацією Рейгана в середині 1980-х, коли була зроблена спроба знизити розмір федерального уряду і скоротити його бюджет.

Відповідальність за багато соціальних послуг була перекладена на регіони, при цьому численні благодійні організації (НКО) позбулися свого головного джерела фінансування і в умовах зростання попиту на ор. си ктич були змушені шукати заробіток. Це і призвело до виникнення феномена соціального підприємництва в його сучасному вигляд

Список використаних джерел

1. Джилл Кикал, Томас Лайонс. Социальное предпринимательство: миссия – сделать мир лучше = Understanding Social Entrepreneurship: The Relentless Pursuit of Mission in an Ever Changing World. — М. : Альпина Паблишер, 2014. — 304 с. — ISBN 978-5-9614-4458-2.

2. Дэвид Борнштейн. Как изменить мир. Социальное предпринимательство и сила новых идей = How to Change the World: Social Entrepreneurs and the Power of New Ideas. — М. : Альпина Паблишер, 2015. — 496 с. — ISBN 978-5-9614-5178-8.

3. Крейг Дарден-Филлипс. Ваш шанс изменить мир. Практическое пособие по соци-альному предпринимательству = Your Chance to Change the World. The No-fibbing Guide to Social Entrepreneurship. — М. : Альпина Паблишер, 2013. — 280 с. — ISBN 978-5-9614-4364-6.